

גמ"ר 4201/04/19 - מדינת ישראל נגד כרמל אלפאעור

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

גמ"ר 4201-04-19 ישראל נ' אלפאעור

17 נובמבר 2022

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה מיכל דויד

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשמת

כרמל אלפאעור

גזר דין

רקע:

- ביום 07.04.22 הוגש נגד הנאשמת כתב אישום מתוקן (להלן: "כתב האישום"), המייחס לה עבירות של גרימת מוות ברשלנות, עבירה לפי סעיפים 64+40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה") ונהיגה במהירות מופרזת, עבירה לפי תקנה 54 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
- על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 11.10.16, בסמוך לשעה 16:00, נהגה הנאשמת ברכב מסוג פורד מ.ר. 82-757-75 בשד' רוטשילד בחיפה, מכיוון כללי בי"ח רמב"ם לכיוון כללי רח' אלנבי. הכביש במקום עירוני דו מסלולי, בעל שני נתיבים לכל כיוון, מופרד ע"י מפרדת בנויה (להלן: "המפרדת") ברוחב 2.6 מטרים, ובאמצע המפרדת צמחייה בגבהים הנעים בין 0.8 סנטימטרים עד 1.2 מטרים. שדה הראיה של הנאשמת פתוח למקום הפגיעה ממרחק של 56 מטרים. המהירות המרבית המותרת בכביש היא 50 קמ"ש.
- באותה העת, החלו לחצות את הכביש משאל לימין ביחס לכיוון נסיעת הנאשמת, שלא במעבר חצייה, המנוח ובת זוגו (להלן: "הולכת הרגל"). בהגיעם למפרדת, עצרה הולכת הרגל את הליכתה בסמוך לשפת הכביש והמנוח עצר

עמוד 1

הליכתו באמצע המפרדת, והשניים המתינו עד שרכב שהתקרב למקום חלף. הולכת הרגל המשיכה בהליכתה והחלה לחצות את הכביש ואחריה החל המנוח בחציית הכביש.

4. הנאשמת נהגה את רכבה בנתיב השמאלי במסלול נסיעתה במהירות של כ-75 קמ"ש, הבחינה בהולכת הרגל החוצה את הכביש ובמנוח שבמפרדת והמשיכה בנסיעה, ופגעה עם חזית רכבה במנוח, שהספיק לחצות 1.8 מטרים מרוחב הכביש, והעיפה אותו לכביש (להלן: "התאונה").

5. כתוצאה מהתאונה נגרמו למנוח חבלת ראש, חבלת גפיים עליונות ותחתונות, שברים בצלעות מימין ושברים רבים נוספים. ביום 12.10.16 עבר המנוח ניתוח, שלאחריו התעורר והטיפול בו המשיך בבית החולים.

ביום 16.10.16 עבר המנוח ניתוח נוסף, שבמהלכו חלה החמרה נשימתית, נצפו ירידות לחץ דם וקרישי הדם בעורק הריאה. למרות ניסיונות החייאה, נקבע מותו של המנוח עקב תסחיף ריאתי.

ההלך:

6. במסגרת שמיעת הראיות נשמעו עדותיהם של ארבעה עדי תביעה: סייר, שני בוחני תאונות דרכים אשר טיפלו באירוע ונציג המעבדה לראיה דיגיטלית.

7. ביום 07.04.22, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, לפיו הנאשמת תודה ותורשע בכתב אישום מתוקן, ויוטלו עליה 9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, בכפוף לקבלת חוות דעת חיובית מטעם הממונה על עבודות השירות.

לגבי יתר רכיבי הענישה- סוכם כי כל צד יטען באופן חופשי.

בהתאם, הורשעה הנאשמת עפ"י הודאתה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום המתוקן.

בטרם נגזר דינה של הנאשמת, לבקשת בא כוחה ולנוכח העובדה כי קיימת חובה בדין, הופנתה לקבלת תסקיר לעונש מטעם שירות המבחן.

המאשימה לא התנגדה להפניה לתסקיר.

תסקיר לעונש:

8. ביום 19.10.22 הונח על שולחני תסקיר מטעם שירות המבחן.

מטעמי צנעת הפרט, לא אפרט האמור בתסקיר, אלא אציין כי התסקיר מגולל את הרקע המשפחתי של הנאשמת ואת נסיבותיה האישיות.

בתסקיר צוין כי הנאשמת נטלה אחריות מלאה על מעשיה וכן הביעה צער וחרטה על התנהלותה. הנאשמת נמצאה מתאימה להשתלב בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן.

שירות המבחן התרשם כי תוצאותיו הקשות של האירוע הטראגי מושא כתב האישום, עוררו בנאשמת תחושות קשות, תוך גילוי אמפתיה כלפי המנוח.

שירות המבחן המליץ כי יוטל על הנאשמת צו מבחן לתקופה של 12 חודשים, עונש מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות, וזאת בנוסף להטלת ענישה צופה פני עתיד מרתיעה ומשמעותית.

ראיות לעונש:

9. ביום 26.10.22 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

ב"כ המאשימה הגיש גיליון הרשעות קודמות של הנאשמת- סומנו ת/2. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה לצורך תמיכה בטיעוניו.

טענות הצדדים:

10. במסגרת טיעוני ב"כ המאשימה, התבקש בית המשפט לאמץ את ההסדר אליו הגיעו הצדדים, תוך שצוין כי ההסדר, בכל הנוגע לתקופת המאסר שיוטל על הנאשמת ואופן ריצויו, גובש לאחר משא ומתן, ובין היתר לנוכח חלוף הזמן ממועד התאונה.

המאשימה עתרה להשתת 9 חודשי מאסר על הנאשמת, שירוצו בעבודות שירות, וזאת בהתאם לחוות דעת חיובית שהוגשה לתיק בית המשפט מטעם הממונה על עבודות השירות. המאשימה עתרה לפסילת רישיון הנהיגה של הנאשמת לתקופה שבין 8 ובין 15 שנים, מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע, פסילה על תנאי וקנס או פיצוי למשפחת המנוח, לשיקול דעת בית המשפט.

11. ב"כ הנאשמת בטיעוניו לעונש הפנה לתיקונים משמעותיים אשר בוצעו בעובדות כתב האישום, אשר מצביעים לטענתו על רף הרשלנות של הנאשמת, שהינו נמוך. ב"כ הנאשמת הפנה לכך שבהודאתה חסכה הנאשמת זמן שיפוטי יקר, ובתוך כך חסכה את הצורך בהעדת בת זוג של המנוח, שנכחה בזירה בעת התאונה. עוד הפנה ב"כ הנאשמת, לתקופה לא מבוטלת של כ-6 שנים, אשר חלפו מאז האירוע המצער מושא כתב האישום, תוך שצוין כי כיום הנאשמת

אדם אחר לחלוטין, ציין כי נישאה לאחרונה וכי הינה בוגרת ואחראית יותר. ב"כ הנאשמת הפנה לאסון משפחתי שפקד את הנאשמת לאחר האירוע מושא כתב האישום, וכי כיום היא תומכת כלכלית במשפחתה. עוד נטען, כי בין מועד האירוע מושא כתב האישום ובין מועד הגשת כתב האישום חלפה תקופה משמעותית של כשנתיים וחצי, במהלכן לא ביקשה המאשימה לפסול את הנאשמת עד תום ההליכים נגדה, ומכאן יש ללמוד כי המאשימה הניחה כי מידת מסוכנותה של הנאשמת לא מצדיקה הרחקתה מן ההגה לאחר תום הפסילה המנהלית שריצתה לתקופה של 90 ימים. ב"כ הנאשמת הפנה להמלצות התסקיר ולהתרשמות שירות המבחן לפיה הסיכון להישנות העבירה מצד הנאשמת הינו נמוך. ב"כ הנאשמת עתר לאמץ את המלצות שירות המבחן. לעניין הרכיב הכספי, ביקש להימנע מהטלת קנס או פיצוי לנוכח מצבה הכלכלי של הנאשמת. ב"כ הנאשמת ציין כי הנאשמת מסכימה לצו המבחן וכן לעונש המוסכם של עבודות השירות.

דין והכרעה:

12. בתיקון 113 לחוק העונשין, קבע המחוקק מנגנון תלת שלבי לגזירת העונש. בשלב הראשון נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם הורשע בכמה עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה אחת, ובמידה ומדובר במספר עבירות, על בית המשפט לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים.

13. המונח "אירוע" שבסעיף 40 יג' לחוק העונשין נדון ע"י בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14). בפסק הדין נקבע כי המונח "אירוע" רחב מהמונח "מעשה" וכי אירוע אחד יכול לכלול מספר מעשים.

14. לדעת כבוד השופט ד' ברק ארז, שנמנתה על דעת הרוב, את המושג "אירוע" יש לקבוע בהתאם למבחן "הקשר ההדוק" לפיו, עבירות אשר יש ביניהן "קשר הדוק" ייחשבו לאירוע אחד. עוד נקבע על ידה כי "קשר הדוק" יימצא בד"כ "כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה".

כבוד השופט ע' פוגלמן הצטרף לדעת כב' השופט ד' ברק ארז, והוסיף כי להשקפתו "התיבה "אירוע אחד" רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת".

15. בענייננו, המדובר באירוע אחד, במהלכו ביצעה הנאשמת מספר עבירות.

משקבעתי כי לפניי אירוע אחד, אעבור לקבוע את מתחם העונש ההולם לאירוע כולו, ולאחר מכן אגזור, כאמור, עונש כולל לכל העבירות באירוע, וזאת בהתאם להוראות סעיף 40 יג'(א) לחוק.

16. אין צורך להכביר מילים לעניין חומרת מעשיה של הנאשמת, ודאי כאשר מדובר באירוע אשר במסגרתו קופחו חיי אדם. עוד יצוין, כי כשלושה חודשים עובר למועד התאונה מושא תיק זה, הורשעה הנאשמת בעבירה של שימוש בטלפון נייד בנהיגה - עבירה מסכנת חיים. אם לא די בכך, גם לאחר התאונה, הורשעה הנאשמת בביצוע שתי עבירות נוספות של נהיגה במהירות מופרזת ועבירה נוספת של שימוש בטלפון נייד בעת נהיגה.

מתחם העונש ההולם:

17. "נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות" (ע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין אלמוג").

18. בית המשפט קובע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון ההלימה, שביישומו על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מ"י (5.8.13)).

הנאשמת במעשיה פגעה בערכים חברתיים מוגנים ובראשם בערך קדושת החיים, שלום הציבור וביטחונו, וכן שמירה על שלטון החוק.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים האמורים היא אבסולוטית, בנסיבות בהן הנאשמת בהתנהגותה העמידה את הציבור בסיכון מוגבר, סיכון שהתממש, בכך שנהגה ברכבה במהירות העולה על המהירות המרבית המותרת בכ-25 קמ"ש, וזאת בטבורה של העיר.

19. עוד אציין את עמדת הפסיקה, לפיה לרוב הענישה הראויה לעבירה של גרימת מוות ברשלנות מחייבת מאסר בפועל (ראה למשל רע"פ 2996/13 ניאזוב ואח' נ' מדינת ישראל) ויפים לעניין זה גם דבריו של כב' השופט א. רובינשטיין (כתוארו דאז) ברע"פ 548/05 לוין נ' מדינת ישראל:

"כל עוד בעינה המדיניות הקיימת באשר לעבירות גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים (ותאונות אחרות), דינם של המורשעים בעבירות אלה- מן הסתם- הם אנשים מן הישוב, מה שקרוי נורמטיביים, אלא שנמצא לבתי משפט לנסות להרתיע את הנוהגים בכביש מעבירות על-ידי המודעות כי אם יתרשלו ויפגעו בזולת, דינם מאסר. נוכח ההפקרות המרובה בכבישים, קיפודם של חיי אדם, השבר הנורא שאין לו מרפא ואיחוי הפוקד את משפחות הקורבנות, ותחושת האין אונים החברתית אל מול המס שגובות תאונות הדרכים מחברה שאינה חסרה קורבנות בטרור ובקרב, מבקשים גם בתי המשפט לתרום תרומה צנועה בדמות גזרי הדין המחמירים"

לפיכך, ולאור התממשות הסיכון, וזאת לאור אי שמירה או למצער זלזול בערך החיים המקודש, הטלת ענישה משמעותית והולמת בגין עבירות אשר גרמו לתאונת דרכים בה קופחו חיי אדם, מבטאת את הצורך החשוב להגן על ערך קדושת החיים, שמירת החוק וכיבודו, כמו גם כיבוד שלטון החוק ומוסדותיו.

20. בבואי לקבוע את מתחם העונש ההולם ראוי כאמור, להתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כמפורט בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

21. לנוכח העובדה כי רכיב הענישה שעניינו מאסר מוסכם על הצדדים, איני נדרשת לקביעת מתחם ענישה לגביו. לגבי רכיב הפסילה בפועל, לגביו טענו הצדדים באופן פתוח, נקבע בפסיקה בנסיבות דומות למקרה זה כי מתחם העונש ההולם בין 8 שנים ועד 15 שנות פסילה בפועל. לעניין זה ראו רע"פ 2205/20 גנון נ' מ"י, ע"פ 10152/17 מדינת ישראל נ' ח'טיב.

מדיניות הענישה הנהוגה:

22. ברע"פ 1300/14 קובי מורי נ' מדינת ישראל, נדחתה בקשה רשות ערעור של הנאשם לבית המשפט העליון שהורשע לאחר ניהול הליך הוכחות בעבירות של גרם מוות ברשלנות, גרם חבלה לאדם ונזק לרכוש ברשלנות, אי מתן זכות קדימה להולך רגל ונהיגה בקלות ראש. לחובתו של הנאשם 2 הרשעות קודמות בתעבורה. בית המשפט השית על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, 8 חודשי מאסר על תנאי, 8 שנות פסילה בפועל וקנס בסך 3,000 ₪. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה, וכן, כאמור, בקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון.

23. בע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל, זוכה הנאשם מעבירת הריגה, ותחתיה הורשע במסגרת כתב אישום מתוקן בעבירה של גרם מוות ברשלנות. בית המשפט השית על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי ו-10 שנים פסילה בפועל. ערעורו של הנאשם נגד גזר הדין נדחה.

24. בע"פ 11730-05-17 דרויש נ' מדינת ישראל, התקבל חלקית ערעור המערער אשר הורשע בעבירה של גרם מוות ברשלנות. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה בעבירה של גרם מוות ברשלנות נע בין 9 חודשי מאסר בפועל ובין 24 חודשים. במקרה זה מצא בית המשפט לקבל את הערעור, ולהשית על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים, 18 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 5,000 ₪, פיצוי למשפחת המנוחה בסך 15,000 ₪ ופסילה בפועל למשך 10 שנים.

25. ברע"פ 4562/18 רחמים בן טוב נ' מדינת ישראל, נדחתה בקשת רשות ערעור של הנאשם שהורשע, לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירה של גרם מוות ברשלנות. בית המשפט השית על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים, 10 חודשי מאסר על תנאי, פסילה בפועל למשך 10 שנים, פיצוי בסך 20,000 ₪ וקנס.

26. ברע"פ 5362/18 פלוני נ' מדינת ישראל, הורשע הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של גרם מוות ברשלנות, נהיגה במהירות מופרזת ועבירות נלוות. בית המשפט המחוזי קיבל חלקית את ערעור הנאשם, והעמיד את עונש מאסר בפועל על 6 חודשים, לריצוי על דרך של עבודות שירות, תחת 9 חודשים בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח. בנוסף, הושתו מאסר על תנאי, פסילה בפועל לתקופה של 9 שנים, קנס, פיצוי למשפחת המנוח וחתימה על התחייבות.

27. לפיכך, לנוכח מכלול הנסיבות של ביצוע העבירות, העובדה שהמדובר באירוע אחד, שבמהלכו בוצעו מספר עבירות, ובשים לב לענישה הנהוגה, דעתי היא כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות שביצעה הנאשמת, למעט רכיב המאסר לגביו הסכימו הצדדים, נע בין פסילה פועל בין 6 שנים ובין 15 שנים, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי וקנס/פיצוי בהתאם להוראות סעיף 40ח' לחוק העונשין.

28. במקרה דנן, לצורך גזירת הדין יש להכליל שיקולי הרתעה אישית, בהתאם לסעיף 40ו' לחוק העונשין, ולהטיל עונש שיהיה בו כדי להרתיע את הנאשמת מלשוב ולבצע עבירות נוספות.

חריגה ממתחם העונש ההולם

29. בנסיבות המקרה, לא מצאתי הצדקה לחריגה ממתחם העונש ההולם לקולא. מנגד, איני סבורה כי יש לחצות את רף מתחם העונש ההולם לחומרא משיקולי הגנה על שלום הציבור.

הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

30. בבואי לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, אתחשב לקולא בהודאתה של הנאשמת, הגם שלא נשמעה בהזדמנות הראשונה. יצוין, כי תוך כדי ניהול משפט ההוכחות תוקן כתב האישום, ובכך נחסך זמן שיפוטי יקר. עוד אתחשב בעברה הלא מכביד של הנאשמת, נסיבותיה האישיות, גילה ובהמלצות התסקיר שהונח על שולחני.

31. בבואי להטיל את העונש לקחתי בחשבון גם את העובדה כי כתב האישום בתיק זה הוגש בחלוף תקופה משמעותית של כשנתיים וחצי ממועד האירוע הטראגי. עוד אתחשב בתקופה של מעל 6 שנים שחלפה עד כה, מאז האירוע מושא כתב האישום.

בנוסף, נכון למועד התאונה, עברה התעבורתי של הנאשמת כלל הרשעה אחת.

לחומרא, אציין כי מעיון בגיליון הרישום התעבורתי של הנאשמת עולה כי בתקופה שחלפה מאז התאונה מושא כתב האישום, הורשעה הנאשמת פעמיים בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת, וזאת לצד העובדה כי התוצאה המצערת בתיק זה נגרמה, בין היתר, בשל נהיגתה של הנאשמת במהירות מופרזת.

32. כמו כן, כאמור, אתחשב בתוך המתחם בשיקולי הרתעת היחיד והרבים. אני סבורה כי על בית המשפט לתרום את תרומתו למיגור תופעה של תאונות דרכים, ודאי כאלו המסתיימות בקיפוח חיי אדם, ויפים לעניין זה דבריו של כב' השופט א.א. לוי בע"פ 4300/09 בן רובי נ' מדינת ישראל:

"נוכח המצב הבלתי נסבל בכבישי ישראל, שאת מחירו משלמים רבים בחייהם, כמעשה של יום יום. מצב זה אינו נובע מגזירת שמים, הואיל ובחלקו הארי נגרם עקב התנהגות רשלנית של נהגים אשר אינם מקפידים לקיים כללי בטיחות בסיסיים, כללים שנועדו לקדם סכנות מן הסוג שגרמו למותה של המנוחה."

וגם

"נהיגה אלימה בכבישים הפכה לרעה החולה של תקופתנו. שבוע ימים בו נהרגים בכבישים "רק" 7 אנשים נחשב לשבוע "מוצלח" מבחינת הסטטיסטיקה השנתית. בתי-המשפט מצווים להחמיר עם עברייני תנועה. יש להירתם למניעת התופעה ולהגן על בטחון הציבור ושלומו, בין היתר באמצעות הרחקת נהגים מסוכנים פורעי חוק מהכביש לתקופה ראויה." (ראה עניין אלמוג).

מן הכלל אל הפרט:

33. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא מוחלטת. מידת הסיכון שיצרה הנאשמת לציבור המשתמשים בדרך ע"י נהיגתה הרשלנית הייתה גבוהה מאוד, לא רק בעצם הנהיגה במהירות העולה על המותר באופן משמעותי, אלא גם באופן הנהיגה - כאשר היא נוהגת בטבורה של העיר ולא מאפשרת למנוח לחצות את הכביש בבטחה, הגם שהלה חצה שלא במעבר חציה.

34. עם זאת, כאמור, תיקון 113 לחוק העונשין קובע כי מלאכת גזירת הדין תעשה בשני שלבים. בשלב הראשון יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם, ולאחר מכן בשלב השני יש להכריע מהו העונש המתאים לעבירה, כאשר העיקרון המנחה הוא עיקרון ההלימה. על ביהמ"ש הגוזר את הדין להשית ליבו גם לשיקולי ענישה נוספים ובהם שיקומו של הנאשם ונסיבותיו האישיות.

35. סעיף 40 י"א לחוק העונשין קובע כי ביהמ"ש רשאי להתחשב בקיום נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ובהן הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם, נטילת אחריות של הנאשם על מעשיו ומאמציו לחזור למוטב, שיתוף פעולה עם רשויות החוק ונסיבות חיים קשות.

36. זאת ועוד, כבר נקבע כי הענישה לעולם אינדיבידואלית:

"ברם, בית-משפט זה חזר והדגיש - ולא רק בעבירות מן הסוג בהן חטא המבקש - כי מלאכת הענישה הנה

אינדיבידואלית. בבואה לגזור את הדין יש חשיבות רבה לכך שהערכאה הדיונית תפעיל את שיקול דעתה, ותתחשב, בין היתר בנסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של העושה. "מדיניות ענישה כללית ועקרונית לעולם לא תוכל לבוא תחת שיקול דעתו של בית-המשפט בערכאת הדין ובנסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם המיוחד שהורשע בדינו" (רע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל, טרם פורסם, [פורסם בנבו] מיום 12.2.06).

וגם

"הצורך להחמיר בעונש בגין עבירת גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות כמובן איננו פוטר את בית-המשפט מלבחון את המקרה הקונקרטי בצורה מידתית. נהפוך הוא. בדיקה כזו תביא להקלה מסוימת בענישה בתיק אחד ולהחמרה מסוימת בתיק אחר" (ראה עניין אלמוג).

37. לדידי, סיכויי שיקומה של הנאשמת שלפניי הינם גבוהים, וזאת לאור רצונה לעלות על דרך הישר, כפי שעולה מהמלצות תסקיר שירות המבחן, ממנו ניתן להתרשם כי אין המדובר בנאשמת שמשתפת פעולה עם שירות המבחן אך לשם "רווח משני", אלא במי שמבקשת לתת לה הזדמנות.

38. יצוין כי, על הנאשמת להמשיך ולשתף פעולה עם שירות המבחן, והעובדה כי בעצם הטלת צו מבחן יש כדי להוות גורם מרתיע ומשקם גם יחד, כך שבמידה והנאשמת תפר אותו, אזי יוכל בית המשפט לשנות את גזר הדין תוך הטלת רכיבי ענישה מרתיעים.

39. בטרם אסיים, אציין כי הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשמת ובפרט, ע"פ 2346/97 ברונשטיין נ' מדינת ישראל הינה שונה מהמקרה שלפניי, היות ששם הסכימה המדינה להותיר את עונש הפסילה לשיקול דעת בית המשפט וכן הסכימה להפחתה משמעותית של משך הפסילה.

לנוכח מהות העבירות על פי כתב האישום וההסדר אליו הגיעו הצדדים לעניין רכיב המאסר, ולנוכח האמור לעיל, הנני גוזרת על הנאשמת כדלקמן:

- הנני גוזרת על הנאשמת עונש מאסר לתקופה של 9 חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות.

הנאשמת תתייצב ביום 27.12.22 ביחידת ברקאי, שלוחת צפון ליד כלא מגידו.

- הנני גוזרת על הנאשמת עונש מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים שלא תעבור בתוך 3 שנים עבירה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה.

- אני דנה את הנאשמת לתשלום פיצוי למשפחת המנוח בסך 8,000 ש"ח.

הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 01.01.23 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

- אני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 שנים בפועל ללא ניכוי.

הנאשמת תפקיד את רישיון הנהיגה או תחליף רישיון במזכירות בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 01.01.23.

עם ההפקדה, המזכירות תוציא אישור הפקדה בהתאם.

היה ולא יופקד הרישיון או תחליף הרישיון עד לאותו מועד - תיכנס הפסילה לתוקף אולם ימי הפסילה לא יימנו.

בית המשפט מסביר לנאשמת כי עליה להפקיד את רישיונה - גם אם פקע תוקפו - במזכירות בית המשפט, ואם אין בידה רישיון נהיגה עליה להפקיד תצהיר ערוך כדין.

- אני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור על אחת או יותר מן העבירות שעליהן הורשעה או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ותורשע בגין.

- הנני מטילה על הנאשמת צו מבחן לתקופה של 12 חודשים.

המזכירות תמציא העתק גזר דין זה לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ג חשוון תשפ"ג, 17 נובמבר 2022, במעמד הנוכחים.